

Изборном већу
Православног богословског факултета
Универзитета у Београду
Мије Ковачевића 116

Београд

УНИВЕРЗИТЕТ У БЕОГРАДУ ПРАВОСЛАВНИ БОГОСЛОВСКИ ФАКУЛТЕТ			
ПРИЖЊЕНО: 01.07.2026			
ОРГ. ЈЕД.	БРОЈ	ПРИЛОГ	ВРЕДНОСТ
0205	110	13	

Поштовани,

Дана 17. јуна 2026. поштом ми је достављена Одлука Изборног већа Православног богословског факултета бр. 0104-539/6 од 28. маја 2026. којом је Веће, поступајући по Решењу Већа научних области друштвено-хуманистичких наука бр. 612-1602/5-26 од 26. јануара 2026., поново усвојило Реферат Комисије бр. 0205-404/1 од 11. јула 2024. којим се, упркос издвојеном и аргументованом мишљењу једног њеног члана, проф. др Миланка Говедарице, не утврђује предлог за мој избор у звање доцента. Како налазим да се целокупан поступак мога избора у звање доцента и даље спроводи уз грубо кршење не само академских правила и узуса, већ и елементарних моралних обзира, а о чему понајбоље сведочи чињеница да је надлежно Веће научних области до сада већ три пута поништило одлуке Изборног већа Православног богословског факултета у вези са њим (што је, верујем, јединствени случај у нашој академској историји), благовремено подносим

ЖАЛБУ

на одлуку Изборног већа Православног богословског факултета од бр. 0104-539/6 од 28. маја 2026.

Највећи део текста предметне Одлуке посвећен је покушају да се оповргну моји аргументи у вези са приговорима да већина мојих радова, којих је у конкурсном материјалу било три-четири пута више него што је потребно за избор у звање доцента, не припадају ужој научној области за коју се бирам, односно систематској теологији. Како налазим да сам у својим досадашњим жалбама већ убедљиво и аргументовано показао колико су овакви приговори неосновани, те да су они тек *post festum* изговори за одлуку донесену из крајње неакадемских разлога, овде се на њих нећу поново осврнути. Подсећам чланове Већа да је неоснованост поменутих „аргументата“ недоследно јасно доказао и показао, у своме Издвојеном мишљењу, и трећи члан Комисије, проф. др Миланко Говедарица. С тим у вези, пажње је вредно то што Веће, „ценећи“ његов аргумент, исти отписује као нешто што остаје „на нивоу опште тезе“ (sic!), иако је по природи ствари, из његовог текста и контекста, јасно да се он, управо супротно, односи на конкретан случај, конкретног кандидата/аутора и конкретне радове.

С тим у вези, у овој мојој Жалби пажњу првенствено желим да посветим контексту ове, да цитирам Већу добро познати *auctoritas*, „небивале“ ствари у нашој академској историји, који се новом Одлуком Изборног већа, претенциозно колико и наивно, а на концу посве невешто, настоји сакрити.

Најпре, Веће својом одлуком заправо усваја мишљење Комисије. Са изузетком члана који је, приликом писања поновљеног Реферата бр. 0205-404/1 од 11. јула 2024. издвојио своје мишљење, односно проф. др Миланка Говедарице, Комисију чине чланови који су првобитно саставили и потписали недвосмислено позитиван Реферат, а

који Веће, упркос томе што у правилима предвиђеном року и на одговарајући начин на њега нису поднети приговори, својом Одлуком бр. 0104-123/3 од 8. марта 2024. није прихватило. Реч је, дакле, о двојици редовних професора Групе за систематско богословље. Следствено томе, понављам више пута поновљено питање: како Веће објашњава то да су се двојица редовних професора систематске теологије из његових редова преварили у вези са нечим што би требало да је ствар елементарног познавања области којом се баве и коју предају, те да нису били кадри да одреде да ли је или не неки рад, притом њима веома добро познатог аутора и колеге, релевантан или није за његов избор у звање универзитетског наставника систематске теологије? И не само да нису били кадри, већ су на сведочанства своје некомпетенције још својеручно ставили и потписе? И како је могуће да Веће, након што су то учинили, против њих није повело никакав поступак, већ је једног од њих још и изабрало у више звање и тиме довело до тога да сада у његовим редовима седе не само један, већ двојица редовних професора систематске теологије који не знају шта је то систематска теологија, а што су својеручно и потписали?

Даље, Веће се у својој новој Одлуци ни не осврће на чињеницу да је Веће научних области друштвено-хуманистичких наука моју претходну Жалбу прихватило и ранију одлуку Изборног већа поништило, између осталог, и због тога што је узело у обзир чињеницу да се поступањем Изборног већа у моме случају крше важећа правила у погледу рокова, и то са циљем опструкције моје намере да браним лично достојанство и интегритет, као и достојанство позива универзитетског наставника теологије. Наиме, како Правилник о начину и поступку стицања звања и заснивања радног односа наставника Универзитета у Београду не предвиђа јасно дефинисан рок за поступање првостепеног органа (Изборно веће Православног богословског факултета) на основу решења другостепеног (Веће научних области друштвено-хуманистичких наука), примењују се директно релевантне одредбе Закона о управном поступку и важи рок од максимално тридесет дана да првостепени орган донесе нову одлуку. Констатујем да је Изборно веће Православног богословског факултета дало себи за право да нову предметну одлуку у мом случају донесе у временском интервалу више него четири пута дужем од законом предвиђеног, те да ми је уручи у након истека готово пет месеци од доношења Решења Већа научних области друштвено-хуманистичких наука бр. 612-1602/5-26 од 26. јануара 2026. Поред тога што у овоме видим грубо угрожавање, како рекох, мога личног достојанства и интегритета, реч је и о недвосмисленом сведочанству о томе како се чланови Изборног већа Православног богословског факултета према Универзитету као институцији, те академским узусима уопште, односе са ниподаштавањем.

Коначно, Веће са индигнацијом одбацује моје позивање на сопствено поступање у сличним случајевима избора у звање, „јер предмет овог изјашњења није преиспитивање ранијих поступака избора других кандидата, нити оцена евентуалне доследности или недоследности раније праксе органа Факултета“. Ипак, ово никако не стоји, будући да је реч о случајевима који недвосмислено јасно показују колико је Веће у поступању према мени непринципијелно. Чак и ако оставимо по страни чињеницу, будући да је реч о „ранијем поступку“, да је ово Веће једног наставника изабрало тако што је његову басну-роман прихватило као научну монографију релевантну за област систематске теологије (sic!), остаје чињеница да је Веће једног свог истакнутог члана, управо у периоду док се разрачунава са мном, изабрало по трећи пут за доцента, са

минималним условом, на основу полуписменог рада који се, поврх свега, са тачке гледишта хришћанске ортодоксије може оценити као, најблаже речено, упитан, на шта сам у своме Приговору од 23. августа на Реферат од бр. 0205-404/1 од 11. јула 2024. већ указивао, разуме се, без икаквог ефекта. Такође, док се бави покушајима да покаже како су моји радови ирелевантни за звање у које се бирам, Изборно Веће Православног богословског факултета, по други пут, бира у звање ванредног професора кандидата који је први пут изабран на основу монографије чије постојање у време избора није могуће доказати, те управо на основу радова чија се релевантност за научну област у коју се бира и те како може преиспитивати, а о чему се Веће научних области друштвено-хуманистичких наука изјаснило управо на седници на којој је одлучивало и у вези са мојом претходном жалбом. Да ово, разуме се, није довело до прекида радног односа поменутог кандидата као у мом случају не треба нарочито напомињати.

Коначно, без намере да од тога градим некакав нови аргумент јер сматрам да то није потребно, желим да скренем пажњу на две појединости којима се чланови „крње“ Комисије баве у својим одговорима на моје приговоре из Жалбе.

Кад су већ, након што су се дозвали памети и стали у одбрану непробојних граница систематске теологије, а на чију су им непробојност указали колеге који се њоме не баве (вероватно зато што се та непробојност споља боље читује), те утврдили како су већина мојих радова, за које су раније тврдили супротно, заправо ирелевантни за њу, они су један мој рад из конкурсног материјала („Ангелска дијастема?“, *Богословље* 77/1 [2018], 139-151) ипак почастовали тиме што су констатовали да он ипак припада систематској теологији (иако ми, морам признати, и даље није јасно зашто се не би и он могао одредити као патристичка студија). Како је тај рад објављен у часопису категорије М 51 који се, међутим, у време мога избора налазио на ERIH + листи, он се, уколико се не варам, могао узети као да задовољава критеријум за избор у звање доцента „један рад из категорије М 20“, те изражавам чуђење како се колеге са којима сам толико дуго радио макар нису сетили да преиспитају и ту могућност, чиме би се њихова принципијелност читовала у још сјајнијем светлу.

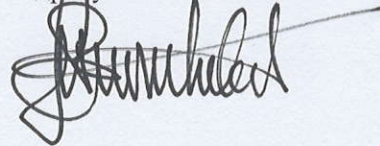
Такође, када је реч о статусу проф. др Златка Матића као члана „заменика“ Комисије за оцену приступног предавања, њега тим спорним звањем нисам ја назвао, већ Комисија у своме Реферату на који сам у својој Жалби реферисао, а повод за моје реаговање било је то што су његова запажања у вези са мојим позитивно оцењеним приступним предавањем узета као некакав аргумент при доношењу одлуке којом је првобитни позитивни реферат одбачен. Констатујем и то да се тек у овом последњем акту по први пут помиње некаква конкретна одлука декана с тим у вези у коју ја, међутим, нисам имао увида, нити је о њој, у смислу конкретног документа, било речи раније када сам на овај проблем скретао пажњу.

Због свега реченог, предлажем Изборном већу Православног богословског факултета да ову моју Жалбу усвоји и своју Одлуку на коју се она односи укине. У супротном, бићу принуђен да своје достојанство и интегритет браним правним средствима која превазилазе академске оквире.

С поштовањем,

У Београду, 24. јуна 2026.

др Вукашин Милићевић

PTT 11306 ГРОСНА 169
RD935689925RS 3350 24.06.26 13h 200,00
216 605 11060/016

RD 935 689 925 RS

Правосудни Богословски факултет
Училиште Колективна 11Б
11000 Београд

Brown Museum
Harry G
M 306 Georgia - Tanya